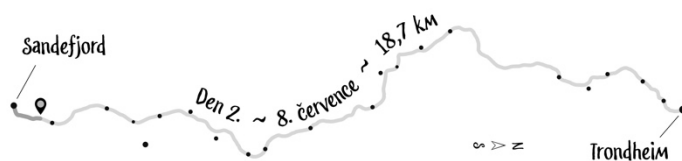

Na základě zkušeností ze Španělska automaticky zaměřím k regálům se sýry a pečivem. Tuto osvědčenou kombinaci nic nenahradí, nebo v to aspoň doufám.

Jelikož žaludek právě usilovně soupeří o první místo v pomyslné recitační soutěži, mám při nakupování veliké oči. Příruční batůžek už asi brzo začne prskat ve švech. Nezbyvá než doufat, že se celý bochník chleba, půl kila sýra, kilo jablek, tři balíčky sušenek, osm set gramů jogurtu v sáčku, pytlíková rajská a pět čínských nudlových polévek vejdou do krosny.

Skořicový pletenec

Milý pan domácí mi včera večer poradil, jak se dostat na ostrůvek Veierland, kudy Olafova stezka prochází. Doporučil mi jít do přístavu zkratkou, ať se nemusím vracet až do Sandefjordu, kde trasa oficiálně začíná. Na závěr přidal ještě tip na místo kousek před Tønsbergem, které je prý vhodné pro stanování. Přestože už vím, že

na pouti nemá smysl něco plánovat, mám aspoň jistou představu, jak strávím první den.

Ráno opouštím měkkou postel a po sprše (pravděpodobně na delší čas poslední) tlačím sušenky do batohu, opatrně, aby nepopraskaly. Zavírám za sebou vstupní dveře a vydávám se pěšky na sever. Do Trondheimu. Mám před sebou zhruba sedm set padesát kilometrů samoty v norské přírodě a společnost mi po následujících několik týdnů bude dělat jen Krakouš. Doufám, že se mi dva v jednom malém stanu vzájemně nesežereme.

Vstávání bylo poněkud líné, což má za následek, že teď utíkám do přístavu Engø, aby mi neujela loď. Ve spěchu mívám první značku Olafovy pouti a tiše se proklínám, že jsem nedokázala vyrazit o čtvrt hodiny dříve. Když do odjezdu zbývá deset minut a přede mnou ještě skoro celý kilometr, definitivně to vzdávám. S vidinou dvouhodinového čekání na další spoj zvolňuju tempo a zhluboka rozdýchávám plíce stažené z usilovného natřásání těžkého zavazadla.

Doporučenou zkratku do přístavu si ještě trochu zkracuju, což se ukazuje jako nepříliš dobrý nápad. Podle mapy kráčím polní cestou, která je volně přístupná, jenže reálně na mě už zdálky pokřikuje nějaká paní a zběsile u toho mává rukama. Čím více se přibližuje k dřevěnému plotu, který nás odděluje, tím víc nesrozumitelných slov slyším. Ne, norština prostě nejde odhadnout, budeme muset zkusit angličtinu.

Když rozčilené správkyňi místní farmy vysvětluju, že jsem rozhodně neměla v úmyslu vstoupit na soukromý pozemek, jen jsem zkratka teprve včera přiletěla do Norka a před malou chvílí zahájila pouť na stezce svatého Olafa, veškerá její zlost je rázem pryč. Naštěstí!

Nakonec mi paní sama navrhuje, abych podlezla plot na její stranu, a poté mě doprovází na druhý konec farmy, kde prolézám ven mezi dřevěnými latěmi. Taky mi radí, kudy se dostat na nejbližší cestu, aniž bych znovu omylem vstoupila na něčí pozemek. Další rozdíl oproti Česku – absence plotu neznamená, že nelezu někam, kde nemám co dělat.

Klidnou hladinu moře v přístavu v Engø čeří jenom jediná vtíravá myšlenka. Obecně se o všech severských zemích říká, nebo aspoň chytré internetové články to tvrdí, že tady hotovost téměř neexistuje. Platí to ale taky pro trajekty a různé lodky?

Náhodný kolemjdoucí mi sice potvrzuje, že „by mělo být možné zaplatit za svezení kartou“, ale sám nezní úplně přesvědčeně. Nezbyvá než doufat. Přinejhorším se budu muset vrátit do Sandefjordu a vybrat hotovost z bankomatu. Taková zacházka by prodloužila mé putování o celý jeden den, ale řešitelné to je.

Malý motorový člun s jednou pasažérkou na palubě před malou chvilkou přirazil k molu, kde právě čekám na trajekt. Kapitán sem přijel vyzvednout další dva kamarády, které už nějakou chvíli s obdivem pozoruju, jak si na samém konci mola přihrávají fotbalový míč a vůbec se nebojí, že by jim uplaval.

Hned když přišli do přístavu, nervózně jsem se jich zeptala, zda nevědí, jestli na trajektu na Veierland berou karty. Bohužel to taky nedokázali s jistotou říct. O pár minut později mám však díky tomuto dotazu zajištěné přímé svezení na sousední ostrov. Parta jede kempovat a na palubě má místo tak akorát pro mě a můj batoh.

Paráda!

Na druhém břehu svým záchráncům znovu děkuji. Několikrát se mě ptají, zda jsem potřebovala skutečně zrovna do tohoto přístavu, neboť by mě prý mohli svézt i na jinou část ostrova. Sama si nejsem jistá, ale nohy mi zatím slouží a stejně mám v plánu celý den

prochodit, takže je ujišťuju, že už si nějak poradím. Naposledy mávám a pak ještě chvíli pozoruju, jak malý člun míří k vysokému zalesněnému kopci na druhé straně zálivu.

„Tak kde jsi, Olafe?“ vytahuju z kapsy telefon s offline mapami.

Hlemýždím tempem se sunu po cestičce z přístavu až k prvnímu rozcestí. Snažím se zachytit GPS signál a trochu se na tomto neznámém kousku plující pevniny zorientovat.

Hned za první zatáčkou na mě promluví paní s blondátým culíkem a velkými slunečními brýlemi.

„Are you lost?“ přechází po několika neúspěšných norských větách do angličtiny, aby zjistila, jestli a jak moc jsem ztracená.

Podobně jako předtím rozzuřené správkyni farmy, i této milé blondýnce v pár větách vysvětluju, odkud jsem a čeho se snažím dosáhnout.

Zprvu jen pokyvuje hlavou. Je ráda, že jsem v pořádku, a udělá pár kroků směrem, kterým původně šla. Pak se ale zarazí, otáčí se nazpět a začíná se vyptávat na detaily. Povídám tedy víc a ona taky, až mě nakonec zve na kávu do jejich letního sídla.

Siri i její manžel bydlí v Oslu, letní dovolené ale tráví zde na Veierlandu. Shodou náhod zrovna přijeli a Siri se právě vrací z první ranní koupele v moři.

Následuju svou průvodkyni až k jejich domku a cestou poslouchám zajímavé příběhy a historky. Siri pracuje v organizaci pro udržování mezinárodních vztahů Norska s jinými zeměmi. Patří do týmu čítajícího deset lidí, jejichž úkolem je předcházet konfliktům a řešit případné mezinárodní spory na státní úrovni.

Uf, páni! Jaké vzácné setkání!

Doma kávu zásadně nepiju, nedělá mi dobře na žaludek. Když ale vyrazím za hranice objevovat svět, z neznámého důvodu zvládám kafe o dost lépe. Žádná podobná pozvání proto neodmítám.

„Proč ses vydala do Norska? Jak ses dozvěděla o Olafovi?“ zpovídají mě oba manželé. „Jak je to daleko do Trondheimu? Kolik času myslíš, že ti cesta zabere? Jsi si jistá, že to zvládneš? Co vůbec jinak děláš, pracuješ?“

Jsem nucena přiznat barvu a vyložit karty na stůl. Díky tomuto milému rozhovoru si můžu sama v sobě urovnat, co všechno se vlastně od loňského Camina stalo, kam jsem se posunula a jaké propasti jsem překonala. Strohými anglickými větami se tedy pokouším vysvětlit, že jsem loni absolvovala podobnou cestu, pak jsem se z toho trochu sesypala, znovu se postavila a začala se snažit. Sehnala jsem práci a našetřila si nějaké peníze. No, a teď jsem tady.

Pak mě Siri bere do místní vyhlášené pekárny, která má otevřeno pouze tři dny v týdnu a jenom v červenci. Už pěknou chvíli se mi sbíhají sliny na skořicový pletenec, který zmínila. Dezert po ranní kávě.

Místní, kterým moje hostitelka ihned prozradila důvod mé návštěvy, se mě ve frontě na pečivo snaží s neskrývaným nadšením obohatit o mnoho zajímavostí. Všichni samozřejmě mluví plynule anglicky, takže inspiraci nasávám jako houba.

Dozvídám se, že na ostrově jsou zakázána auta. Místní si mohou zažádat o povolení, ale jen pro skútr či traktor. Popravdě moc nechápu, jak by sem takovou velkou věc dopravili, protože Veierland není spojen s pevninou žádným mostem a dopravu na sousední ostrov Nøtterøy (případně zpět do Engø) zajišťuje pouze trajekt. Takže traktor by asi taky připlul.

Stálých obyvatel je zde zhruba sto padesát, ale letní turistická sezóna prý tento nízký stav náležitě kompenzuje. Důkazem je necelá pětistovka prázdninových domů, několik sezónně otevřených restaurací, tato vyhlášená „červencová“ pekárna a golfové hřiště.

Mezi památné události patří pobyt Edvarda Muncha, autora slavného obrazu *Výkřik*, který zde v roce 1887 strávil celé léto, a pamětihodností je taky bílý dřevěný kostel, jehož prohlídku mi doporučuje hned několik lidí.

Štěbetající hlouček neunikne pozornosti samotného majitele pekárny, který přispěchá s dotazem: „Co se to tady děje?“ Když mu Siri v rychlosti vysvětlí situaci, Carl se na mě s povytaženým obočím podívá a začne z rukávu sypat další tipy.

„Určitě se musíš zastavit v Tønsbergu u Eivinda! Je to stavitel vikingských lodí a taky správce Olafovy stezky. Zajdi za ním, on bude určitě rád. Provozuje obchod se suvenýry u mostu, je tam velká vikingská loď, nemůžeš ji minout,“ vysvětluje a slibuje, že se za chvíli vrátí a dá Eivindovo telefonní číslo.

Kontakt jsem sice nedostala, protože Carla odvolaly pracovní povinnosti, ale všichni mě ujišťují, že vikingskou loď určitě nepřehlédnu. Zkusím ji tedy najít sama, a kdyby cokoli, můžu

zavolat nebo napsat aspoň Siri. K mému překvapení mi potom, co jsme spolu vystály dlouhou frontu na vstup do maličké voňavé prodejny, ten skořicový pletenec koupila.

Děkuji moc, Siri!

Pak už se naše cesty rozcházejí. Já mířím na prohlídku zdejšího kostela, Siri se s taškou plnou čerstvého pečiva vrací k manželovi.

Samou nedočkavostí se do pletence zakusuju během chůze. Mmm, to je dobrota! Těsto je neuvěřitelně vláčné a nadýchané, vůně skořice se line vzduchem a moje chuťové pohárky tiše jásají.

Z Veierlandu se přesouvám na sousední, poněkud větší ostrov Nøtterøy. Tentokrát už klasicky trajektem, na kterém obchází pasažéry slečna s platebním terminálem v ruce a zdá se, že jiný způsob úhrady jízdenky ani nepředpokládá. Spíš bych si tipla, že nebere hotovost. Jaké překvapení!

V doprovodu dalších šesti spoluplujících vystupuju v přístavu Tenvik. Na většinu z nich zde čeká odvoz, ale já pokračuju pěšky. Zkoumám směrový ukazatel, který obsahuje hned několik značek Olafovy pouti, a vrčící auta se pomalu rozjíždějí do všech směrů.

Oslo 175 km

Trondheim 775 km

Uvedená oficiální vzdálenost je o trochu delší, než jsem při svých přípravách vyčetla z mapy, ale určitě si některé úseky zkrátím. Navíc rozhodně nemám v plánu procházet Oslem. Pokud budu moct, velkoměstu se vyhnu obloukem, čímž jistě pár kilometrů ušetřím.

Pro dnešek mě ale více zajímá další cedulka:

Tønsberg 14 km

Nemám namířeno až tam, ale z cílů uvedených na ukazateli je tento nejbližší.

Při zkoumání trasy v telefonu se už takto zčerstva rozhoduju zvolit alternativu. Olafova stezka totiž protíná ostrov nejkratší cestou po jediné dlouhé silnici, což by nebyl ani příjemný, ani kdovíjak vábivý začátek.

„Promiň, Olafe, ale asfaltem si náladu pokazit nenechám,“ omlouvám se v duchu svému průvodci a mířím raději k pobřežní trase Kyststien Nøtterøy.

Jestli bylo včera kolem Sandefjordu pár keříků borůvek a malin, tak tady jsou jich celé plantáže. Vidím i třešně a višně. Lesní jahody jsou úplně všude. Tyhle dobrotky rostou podél lesních pěšin i kolem silnice. Nejednou tedy zastavuju a cpu si za škraň sladké kuličky z různých keříků i stromů.

Ve vesničce Hella moje alternativní trasa končí. Zbývající kousek k doporučenému místu noclehu musím proto chtít nechtít dojít po krajnici a chodníku.

Když přicházím do Munkerekky – dnešního cíle –, jsem trochu na vážkách. V Norsku je stanování povoleno všude kromě hospodářsky obdělávané půdy, přičemž je doporučeno držet se aspoň sto padesát metrů od budov. Obojí v tomto případě splňuju, takže na této pláži by mělo být možné legálně přespat.

Což o to, pláž je krásná, moře kouzelné, místo pro stan jako stvořené... Jenom je tady poměrně dost lidí. Osobně si ke dvěma oficiálním pravidlům přidávám ještě třetí, bezpečnostní: ideálně by mě neměl nikdo vidět. Toho ale na této pláži dosáhnu jen těžko.

Nalevo ode mě se jakýsi starší pán snaží poskládat vyztužený samorozbalovací stan pro děti. Když jsem byla malá, taky jsem takový pestrobarevný domek měla. Většinou mi několikrát

nařackoval, než se mi povedlo jej smotat do úhledného kruhu a svázat aspoň na dvou místech mašličkou.

Pán toto umění ovládá bravurně. Několika ladnými kroutivými pohyby ohýbá pruty a za necelou minutu už odchází se stanem v tašce. Pravděpodobně sem chodí často.

Jediný dřevěný stůl s lavicemi obsadila pětičlenná rodina, všude kolem leží na trávě spousta dek a ručníků. Chvilí pozoruju loď pohupující se v dálce na vlnách, pak mi zrak sklouzne k hloučku stromů vpravo. Mladý pár se tam právě zvedá k odchodu, čímž uvolňuje asi nejvhodnější místo na dnešní nocleh.

Jako by mě píchla vosa do zadnice, svižným krokem jdu přímo k nim. Snažím se nevypadat příliš dychtivě, ale taky nechci, aby mě někdo předběhl.

Sbírají věci do tašky, vyklepávají deku a já už rozbaluju svůj stan. Poprvé v Norsku.

Zprvu mám obavy, jestli nedostanu vynadáno, přece jen jsem zvyklá se při spaní venku spíš schovávat v houští. Místní si mě ale vůbec nevšímají. Nedělám nic divného. Někteří zde mají taky postavené stany, i když asi jen jako ochranu před sluncem a zvědavýma očima. Prostě jsem jen další člověk, co si na této maličké krásné pláži staví přístřešek.

Když se večer pláž vyliční, chvíli korzuju bosá po mělčinách. Voda je teplá jako čaj a velice čistá. Poté s Krakoušem ochutnáváme norský sýr s chlebem a zalézáme do spacáku.